

ikke være lutter engangsindtægter, som hr. Kristian Thulesen Dahl gerne vil give det udseende af. Selv om der er nogle af slagsen, så ville det aldrig nogen sinde give dette samlede resultat, og resten er da også gode, gedigne indtægter og et godt grundlag for faldende udgifter.

Jeg tror i virkeligheden, at vi med de sidste korte bemærkninger fik et meget godt indblik i, hvorfor det ikke som udgangspunkt så ud til at være muligt sammen med SF og Enhedslisten at lave et dagpengeudspil om til et dagpengeresultat her ved tredjebehandlingen, og som vi altså har gennemført forud for tredjebehandlingen af finansloven.

SF og Enhedslisten mener, at man kan bruge alle de dagpenge, vi faktisk bruger i dag. Det mener vi ikke. Vi mener, at det er helt fuldstændig afgørende, at vi skaber nogle muligheder på arbejdsmarkedet for at få flere i arbejde, og at der til det arbejde, der udbydes, også er medarbejdere, der bliver uddannet, så de passer til de job. Det er det, vores dagpengeudspil lægger op til, og vi har lagt op til, at det var fuldstændig afgørende for regeringen at få det gennemført. Og når hr. Jes Lunde siger, at der kun var én eneste ting i det, der var en smule ræson i, så siger det noget om, at afstanden var temmelig stor.

Til hr. Holger K. Nielsen vil jeg sige, at jeg tror, befolkningen meget klart forstår, at en regering lægger sine forslag frem, at en regering gerne vil have sine forslag igennem, at regeringspartierne støtter disse, at man forhandler, og at man i en forhandling betaler en pris for at få sine forslag igennem. Det tror jeg at befolkningen forstår, men det kan jeg forstå hr. Holger K. Nielsen ikke forstår. Men det er hr. Holger K. Niensens problem.

Thor Pedersen (V):

Vi har i Danmark en stabiliseret trang til at bruge penge og vel at mærke andres penge. Vi gør det under feltråbet: Det offentlige skal betale. Det er en holdning, der er baseret på manglende økonomisk ansvarlighed og på, at det hele jo nok går alligevel.

Preben Uglebjerg sang i sin tid: »Vi sætter til på gyngerne, hvad vi har mistet på karrusellen.« Det beskriver fortsat på bedste vis det aktuelle problem, at penge fortsat fosser ud af statskassen under Nyrupregeringen. Det er for så vidt ikke nyt. Alle har jo vidst, at hvis der er noget, Socialdemokraterne på Christiansborg ikke kan passe på, så er det andre folks penge.

Men det er trist at måtte konstatere, at selv om opsvinget nu har medført en stigning i statens indtægter på årsbasis på mere end 53 mia. kr. i forhold til 1992, så er det reelle underskud på statens finanser alligevel i størrelsesordenen 35 mia. kr.

Til gengæld er det helt flot, at økonomiministeren vågner op, efter at der er indgået et finanslovforlig, med bemærkninger om, at vi trænger til en revolution omkring vores forsørgerkultur, den forsørgerkultur, som der netop ikke gøres op med i finansloven. Forsørgerkulturen har bl.a. medført, at der bruges mere end 70 mia. kr. til at finansiere, at raske mennesker i den arbejdsduelige alder er på passiv forsørgelse, en udgift, der bl.a. har medført en helt uansvarlig gældsætning af det danske samfund og en statsgæld på ca. 770 mia. kr.

Det betyder, at en familie med to voksne og to børn vil hæfte for 600.000 kr. i gæld, hvis de skal bære deres del af statens gældsbyrde. Det betyder også, at de første 50.000 kr., som en sådan familie betaler i statskat om året, alene går til at dække statens renteudgift, der vil være på mere end 60 mia. kr. årligt.

Den regning, vi overlader til næste generation, er uansvarligt stor. Men så kan man jo søge trøst i de hellige skrifter, og regeringen finder dem i regeringens egne skrifter, og her går det jo så godt, så godt. Men den verden, der beskrives i økonomiministerens økonomiske oversigt eller i finansministerens budgetoversigt, ligner ikke den, vi andre kan iagttage.

Hvor gerne regeringen end vil, kan den ikke skjule, at industrieksporten afmattes, og at detailhandelens omsætning er vigende. Det kan heller ikke skjules, at vismændene regner med 10.000 flere arbejdsløse end regeringen. Dette vil forringe statsfinanserne med yderligere 4 mia. kr. Men, siger regeringen, udlandet skal nok løfte Danmark ud af den økonomiske og beskæftigelsesmæssige klemme, bare vent og se.

Men ser man til Tyskland, viser en række nye økonomiske data pessimistiske prognoser for tysk økonomi: industriproduktionen falder, den samlede aktivitet er stagnerende, og arbejdsløsheden stiger. Og fra England lyder en tilsvarende advarsel om, at Europa er på vej mod en recession.

Det er uacceptabelt letsindigt at indrette dansk økonomi på overvurderede væksttal fra omverdenen eller på en tro på, at vi kan stimulere efterspørgslen gennem yderligere forbrug af offentlige midler. Det vil kun føre til ét resul-